

V. Možajev

**KASVATAGEM KARTULIT
JA KÖÖGIVILJA
RUUTPESITI
MEETODIL**

ARH

2/22743

19956
EESTI NSV PÖLLUMAJANDUSE MINISTEERIUMI
PÖLLUMAJANDUSLIKU PROPAGANDA VALITSUS

V. A. MOŽAJEV,

IVANOVO OBLASTI ŠUISKI RAJOOINI
STALINI-NIMELISE KOLHOOSI AGRONOOM

KASVATAGE
KARTULEID JA KÖÖGIVILJA
RUUTPESITI

SUNDEKSEMPLA

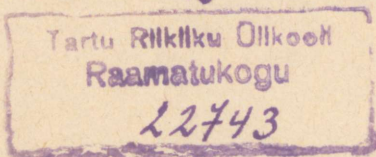
EESTI RIIKLIK KIRJASTUS
TALLINN 1954

Originaali tiitel:

В. А. Можяев
Агроном колхоза имени Сталина
Шуйского района, Ивановской области

Выращивайте картофель и овощи
квадратно-гнездовым способом
Москва 1953

Ettekandest seminar-nõupidamisel NSV Liidu
Põllumajanduse Ministeeriumis
oktoobris 1953. a.

Brošüür on trükitud Eesti NSV Põllumajanduse Ministeeriumi
Põllumajandusliku Propaganda Valitsuse tellimusel.

ARHIIVKOGU

NLKP Keskkomitee septembripleenum otsustas, et kartuli ja köögivilja tootmises on peaülesandeks nende kultuuride viljakuse tunduv tõstmine kartuli ja köögivilja harimise mehhaniseerimise ja eesrindlike agrotehniliste võtete laiaulatusliku kasutamise alusel.

Lähema 2—3 aasta jooksul peab kartuli ja köögivilja tootmine olema viidud niisuguse ulatuseni, mis rahuldaks täielikult mitte üksnes linnade ja tööstuskeskuste elanikkonna ja töötleva tööstuse vajadused, vaid ka loomakasvatuse vajadused kartulite järele.

Oma otsuses pöörab NLKP Keskkomitee septembripleenum erilist tähelepanu kartulite ja köögiviljakultuuride ruutpesiti mahapanemis-, külvamis- ja istutamise viisi laialdasele juurutamisele, missugune viis võimaldab nende kultuuride kahes suunas vaheltharimist ja vaheltharimise täielikku mehhaniseerimist. 1954. aastal peavad kolhoosid ja sovhoosid kartuleid, tomateid ja kapsaid maha panema ning istutama reeglina ruutpesiti ja ruutasetuses. Kuna kartulipanemismasinaid ei jätku veel küllaldaselt, kasutatakse 1954. aastal kartulite ruutpesiti mahapanekul ulatuslikult atru, kultivaatoreid ja teisi riistu.

Ivanovo oblasti Šuiski rajooni Stalini-nimeline kolhoos on kartuli ja köögivilja suurte saakide kasvatamisel saavutanud tähelepanuväärseid kogemusi. Kolhoosis on juurutatud kõrge agrotehnika ja ülalnimetatud kultuuride kasvatamise mehhaniseerimine.

Käesoleva brošüüri eesmärgiks on valgustada Stalini-nimelise kolhoosi eesrindlike kogemusi kartulite ja köögiviljakultuuride kasvatamise alal ja jutustada nende ruutpesiti mahapaneku tehnikast, milleks kasutatakse atru ja kultivaatoreid.

*

Kartul ja juurvili on Stalini-nimelises kolhoosis põhikultuurideks. Igal aastal on kolhoos riigile andnud kohustuslike müüginormide korras ja tasunud natuuras traktorijaa- male viimase poolt tehtud tööde eest kuni 400 tonni kartuleid, määranud loomasöödaks kuni 400 tonni ja välja andnud kolhoosnikutele normipäeva tasuks 5,5—6,5 kilogrammi kartuleid. 1953. aastal aga on peale selle veel riigile müü- dud 240 tonni kartuleid. Aasta-aastalt on kolhoos end kindlustanud kartuli sordiseemnega, arvestades 23—25 tsentnerit hektari kohta. 1953. aastal aga salvestati kartu- leid seemneks 30 tsentnerit iga hektari kohta. Nii salvestas kolhoos plaanis ettenähtud 440 tonni asemel 1954. aastal mahapanekuks 600 tonni kartuleid. Ulatuslikult kasvata- takse Stalini-nimelises kolhoosis varajast kartulit. Kartuli- sort epron (varajane) moodustab kartuli külvipinnas 20%. Varajane kartul antakse riigile üle enne 1. augustit 100—150 tonni ulatuses, kusjuures ühe üleantud tsentneri eest arvestatakse kolhoosile normitäitmist kaks tsentnerit.

Stalini-nimeline kolhoos toodab köögivilja suureulatus- likult. 1952. aastal realiseeriti 1100 tonni köögivilja. Raha- line tulu köögiviljakasvatusest moodustas üks miljon neli- sada tuhat rubla ehk 60% artelli kogutulust. Igal aastal kasutatakse loomasöödaks köögiviljakultuuride jäätmeid kuni 200 tonni.

Partei ja valitsuse poolt on käesoleval ajal loodud harul- daselt soodsad tingimused põllumajanduse ja eriti kartuli- ning köögiviljakasvatuse arendamiseks. Stalini-nimeline kolhoos sai 1953. aastal üksnes varem kehtinud ja praegu kehtivate kartuli varumishindade vahest üle saja tuhande rubla rahalist tulu. On parandatud varemalt eri kolhooside suhtes valitsenud ülekohus, mis seisis selles, et ühe ja sama rajooni kolhoosidele olid määratud erinevad riiklikud müüginormid. Nõnda oli Šuiski rajoonile kehtes- tatud keskmiseks köögivilja müüginormiks 110 kilogrammi hektarilt, Stalini-nimelisele kolhoosile aga 850 kilogrammi. Juba 1953. aastal on Stalini-nimelisel kolhoosil riigile anta- vat köögivilja kogust vähendatud 850 tonnilt 400 tonnile. Kolhoos täitis õigeaegselt oma kohustuse riigile kartuli ja köögivilja müüginormide alal ja müüs riikliku kokkuostu korras 240 tonni kartuleid.

Kartuli külvipind Stalini-nimelises kolhoosis moodustas 1953. aastal 186 hektarit ehk 12% kogu külvipinnast,

köögiviljakultuuride külvipind aga 96 hektarit ehk 6%. Köögivilja ja kartuli saagikusest kolhoosis räägivad järgmised andmed (tsentnerites ühelt hektarilt):

Aasta	Köögivilj	Kartul
1950	273	176
1951	125	92
1952	300	146—164
1953	300*	200

Võitlusest kartuli ja köögivilja kõrge saagikuse eest võtavad aktiivselt osa kõik kolhoosnikud. Nendest paljudele on saagikuse plaani täitmise ja ületamise eest igal aastal arvestatud lisanormipäevi ja lisatasu naturas. On arusaadav, et kartuli- ja köögiviljakasvatuse uued võtted leiavad kolhoosis kõige laialdasemat levikut.

*

Jutustame lühidalt Stalini-nimelises kolhoosis kasutatavast kartuli agrotehnikast.

Kartulid pannakse maha teisel aastal pärast põldheinakamara kündi. Sügisel küntakse põld vähemalt 22 sm sügavuselt, 1953. aasta saagi alla aga künti 20-ne hektari suurune maatükk 27—28 sm sügavuselt. Selle maatüki igalt hektarilt saadi 27 tonni kartuleid. Kartulipõlluks määratud maatüki varajane äestamine ja korduskünd on meie kolhoosis kohustuslik.

Külvipinna igale hektarile antakse reeglina enne korduskündi 20 tonni sõnniku-turbamulla komposti, 2 tsentnerit superfosfaati ja 2 tsentnerit kloorkaaliumi ning enne teist reavahede kobestamist pealtväetiseks 2 tsentnerit ammoooniumsulfaati. Kolhoosis kasutatakse laialdaselt orgaanilis-mineraalsete väetiste segusid. Viimasel kahel aastal anti orgaanilis-mineraalset väetissegu vakku 30—40 hektari suurusele külvipinnale. Väetissegu annus ühe hektari kohta on 2 tonni turvast, 350 kilogrammi linnusõnnikut ja 3 tsent-

* Ligikaudne saagikus.

nerit superfosfaati. Võrreldes sõnniku-turbamulla komposti ja mineraalväetiste eraldi andmisega, andis orgaanilis-mineraalse segu kasutamine tunduva kartulite enamsaagi.

Mahapandavad mugulad kaaluvad 50—75 grammi. Mugulaid pannakse ühele hektarile maha 40 800 tükki. Kartulisortideks on lorhh ja epron.

1953. aastal pandi kartuleid masina CK-2 abil maha 65 hektarilisele maatükile, kusjuures samaaegselt anti ka mineraalväetisi. Ülejäänud põlluosale toimus kartulite mahapanek ruutpesiti, kasutades selleks mitmesuguseid masinaid ja riistu. Aasta vältel toimus reavahede kahekordne kobestamine ja kahekordne muldamine traktori rippkultivaator-muldajaga ja hobumuldajaga.

Kartulite ruutpesiti mahapanemisviisi juurutati järkjärgult. 1950. aastal oli sel viisil maha pandud kõigest üks hektar. 1953. aastal pandi kartuleid ruutpesiti maha 120 hektarile.

1950. aastal toimus mahapanek hobuadra abil. Põld oli eelnevalt märgistatud ühes suunas. Vagude ristumise kohetadesse, mis tekivad adra ja märgisti töökäigu tulemusena, pandi vao kobedamale küljele igasse pessa kaks mugulat. Pesadevaheline kaugus oli 70×70 sm. Niisuguse mahapanemisviisi puhul nõutakse kartulipanijatelt tähelepanu, et saada korrapäraseid ruute, mis kindlustavad põllu takistamatut mehhaniseeritud harimist kahes suunas. 1951. aastal toimus 10 hektari suurusel maatükil põllu märgistamine kultivaatormuldajaga KYTC-2,8, mille muldamiskorpustelt olid hõlmad ära võetud. Mugulad aeti kinni traktori- ja hobumuldajaga. Niisugusel vagude ajamise viisil saadakse korrapärasem ruut. Kuid sellel viisil on olulised puudused: mugulate kinniajamisel traktori- või hobumuldajaga muutub põld harjaliseks, mis aga alati ei ole otstarbekohane, ning ei saavutata mugulate normaalsel kinniajamist.

1952. aastal pärast korduskünni ja väetiste muldaviimist aeti traktori-kultivaatormuldajaga põllule vaod. Kultivaatori muldamiskorpused olid seatud üksteisest 70 sm vahekaugusele. Seejärel lasti vagudele ristisuunas käiku hobumärgisti (mille pulkadevaheline kaugus on samuti 70 sm). Traktori ja märgisti esimene töökäik toimus vaiadega tähistatud joonte järgi. Pärast märgisti käiku moodustuvad märkjoonte vahele vagudesse pesad. Igasse sellisesse pessa asetati kolhoosnikud kaks kartulimugulat. Mugulad vajutati

mahapanekul mulla sisse jalaga. Niisugusel viisil toimus mahapanek kiiremini kui adra abil. Et pesade vahekaugus on 70 sm, tuleb kartulipanijatel teha sama pikk samm. See loob töös kindla rütmi. Kolhoosniku keskmine päevane tööjõudlus, kui mahapanek toimub ühekorpuselise hobuadra abil, on 0,20 hektarit, mahapanekul aga traktori-kultivaator-muldaja abil — 0,30 hektarit, kusjuures mõned kolhoosnikud jõudsid päevas maha panna 0,40 hektarit. Mugulad aeti kinni kolmelülilise siksak äkkega. Niisugusel kinniajamisel mugulate kohaltnihkumist ei juhtu. Ühe paari hobustega ajab üks kolhoosnik päevas mugulaid kinni 7 hektarit. Põld, kuhu kartulid on sel viisil maha pandud, on tasane ja koheva pinnaga. Hiljem toimunud kontrollimisel tehti kindlaks, et vigastatud kartulipuhmaste arv reavahede kahekordsel kobestamisel kahes suunas moodustab 0,46%.

1953. aastal, nagu juba oli öeldud, pandi 65 hektarile kartuleid maha masinaga CK-2. 60 hektarile toimus kartulite mahapanek samal viisil, nagu 1952. aastalgi.

Stalini-nimelise põllumajandusliku artelli kolhoosnikud nägid oma silmaga, millised paremused on kartulite ruutpesiti mahapanekul. See mahapanemisviis võimaldab suurt tööjõukulu kokkuhoidu mehhaniseerimise ulatusliku rakendamise tõttu kartulite vaheltharimisel ja soodustab suuremate saakide saamist.

Et ruutpesiti mahapanek võrreldes tavalise mahapanemisviisiga kindlustab suurema kartulisaagi, see nähtub järgmistest andmetest:

A a s t a	Kartulisaak (tsentnerites hektarilt)		Enamsaak (%-des)
	ruutpesiti mahapanekul	tavalisel mahapanekul	
1951	105	75	40
1952	163	140	16
1953	270	235	15

1954. aastal paneb Stalini-nimeline kolhoos traktoriijaama abil kõik kartulid maha ruutpesiti.

*

Köögiviljakultuuride hulgas kuuluvad Stalini-nimelises kolhoosis esimesed kohad kapsale (33%), kurgile (22%) ja sibulale (21% kogu köögivilja külvipinnast). Külvipinna väiksema osa võtavad enda alla tomat, porgand ja söögipeet. Suurt tähelepanu pühendatakse sibulale. Selle kultuuri külvipind on aastatel 1950—1953 suurenenud 5,62 hektarilt 20,5 hektarini.

Kolhoos saab köögiviljadelt suuri saake, mis ulatuvad 300 ja rohkem tsentnerini hektarilt. 1953. aastal moodustas kurgisaak 13,5-hektariliselt külvipinnalt 280 tsentnerit, tippisibulasaak (2 hektarilt) 160 tsentnerit, sibulasaak (15,5 hektarilt) 130 tsentnerit ja porgandisaak 450 tsentnerit igalt hektarilt. Eesrindlikud köögiviljakasvatajad on saanud veel suuremaid saake. Nii oli V. P. Korotkovi brigaadi kapsasaak 800 tsentnerit hektarilt. V. M. Korotkova lülis saadi hektarilt üle 600 tsentneri kapsaid.

Suurte saakide tõttu saavad kolhoosnikud normipäevade tasuks igal aastal küllaldaselt määralt köögivilja: mitte vähem kui 2—3 kg normipäeva eest. 1953. aastal anti igaühele ainult avansina 1 kg kurke, 0,5 kg tomateid ja 600 grammi sibulaid. Otsustati anda igaühele veel 2 kg kapsaid, 1 kg porgandeid ja 400 grammi peete.

Köögiviljade suured saagid on tingitud esmajoones sellest, et köögiviljakasvatuse alal töötavad inimesed hoolikuse ja armastusega suhtuvad oma ülesannetesse. Kolhoosnikud teavad, et suured saagid annavad neile suuri rahalisi tulusid.

Spetsialiseerudes köögiviljakasvatusele on paljud kolhoosnikud omandanud sel alal suuri kogemusi. Köögiviljakasvatuse meistrid, lülivanemad A. V. Averina, S. S. Küsseljova, K. L. Beljakova, brigadiirid A. P. Averin, V. P. Korotkov ja teised on töötanud köögiviljakasvatuse alal 15 ja rohkemgi aastat. Nende brigaadide ja lülide maatükkidel ulatub köögiviljasaak keskmiselt 350 kuni 400 tsentnerini, üksikutel maatükkidel aga 700 kuni 800 tsentnerini hektarilt. Oma kogemusi annavad köögiviljakasvatajad-meistrid üle nende brigaadides ja lülides töötavatele teistele kolhoosnikutele.

Oma praktilisi kogemusi täiendavad köögiviljakasvatajad teoreetiliste teadmistega. Köögiviljakasvatuse agrotehnikat õppisid kolhoosnikud varemalt põllumajandusringis. Käesoleval ajal täiendavad nad oma teadmisi köögiviljakasva-

tuse meistrite ettevalmistamise kolmeaastastel agrotehnilistel kursustel. 1953. aastal lõpetavad 20 inimest nendel kursustel oma õpingud ja saavad esimese järgu meistri nimetuse.

Kolhoosis on agrotehniliste võtete aluseks kultuuride õige vaheldumine külvikorras. Kuni 1953. aastani oli köögiviljade kasvatamisel tarvitusel 3—4 väljaline külvikord, kusjuures kultuurid vaheldusid järgnevalt: 1) kurgid, 2) sibulad ja tomatid, 3) kapsad ja 4) söögijuurvili. Tuleb öelda, et selle külvikorra isegi oluliste puuduste olemasolul on kultuuride õige vaheldumine köögiviljade saagikuse suurendamisel kahtlemata etendanud positiivset osa.

Teiseks tähtsaks teguriks agrotehniliste abinõude alal on köögiviljakultuuride väetamissüsteem, mis näeb ette orgaaniliste ja mineraalsete väetiste kasutamist.

Külvikorras esimesel kohal olevale kultuurile — kurkidele — antakse igal aastal hektari kohta 40—50 tonni sõnnikut või sõnniku-turbamulla komposti ja 2 tsentnerit superfosfaati, nõrgalt arenenud taimedega põldudele aga lisaks veel pealtväetisena ammooniumsalpeetrit üks tsentner hektari kohta.

Sibulaid ja tomateid väetatakse kõdusõnnikuga, mille sissekõnni eel antakse kaalium-fosforväetisi. Peale selle antakse sibulate ja tomatite istutamise eel enne äestamist lämmastikväetisi. Viimasel kahel aastal kasutati sibulate väetamiseks orgaanilis-mineraalset väetissegu, mis sisaldab iga 2 tonni kõdusõnniku kohta 2 tsentnerit superfosfaati ja 2 tsentnerit fosforiidijahu. Selle võtte efektiivsus on täiesti ilmne. Nõnda moodustas K. L. Beljakova lüli sibulasaak 0,65-hektariliselt maatükilt, kus orgaanilis-mineraalset väetissegu ei kasutatud (ümberarvestatuna hektarile), 96,6 tsentnerit, kuna 2,94 hektari suuruselt orgaanilis-mineraalse väetisseguga väetatud maatükilt saadi 151,7 tsentnerit hektarilt ehk poolteist korda rohkem.

Kapsastele antakse igal aastal turba-fekaalikomposti 25 tonni hektari kohta ja täielik mineraalväetis. Seejuures antakse lämmastikväetised ühel või kahel korral pealtväetisena. 1953. aastal oli turba-fekaalikompost rikastatud superfosfaadiga, arvestades 5 tsentnerit superfosfaati hektari kohta. Seoses sellega vähendati komposti külvinormi kuni 15 tonnini. 1952. aastal kasutati sm. Šaronovi brigaadis orgaanilis-mineraalset väetissegu, milles iga 3 tonni kõdu-

sõnniku kohta tuli 3 tsentnerit superfosfaati. Väetissegri (3 tonni hektarile) anti istutamise puhul pesadesse. Tulemusena saadi kapsa enamsaaki 85,5 tsentnerit hektarilt.

Söögijuurviljale antakse igal aastal kaalium-fosfaatväetisi. Peale selle antakse veel pealtväetisena lämmastikväetisi — 1 tsentner hektari kohta.

Eriti tähtsaks abinõuks võitluses köögivilja suurte saakide eest on kultuuride õigeaegne ja kõrgekvaliteediline hooldamine. Reeglina viiakse kõigi istutatavate kultuuride juures kevad-suvisel perioodil läbi 4 kuni 6 reavahelist kobestamist. Siin on eriti suur tähtsus köögiviljakultuuride hooldamistööde mehhaniseerimisel ja järelikult ka nende kultuuride progressiivsetel külvamis- ja istutamisviisidel. Stalini-nimelises kolhoosis kasutatakse kapsaste ruutasetuses istutamise viisi kogu külvipinna ulatuses, mis võimaldab sooritada vaheltharimist kahes suunas. Hiline kapsas istutatakse vahekaugusega 80×80 sm ja varajane kapsas — 50×60 sm.

Kõiki köögiviljakultuure rohitakse 2—3 korda õigeaegselt ja hoolikalt. Põldude, eriti köögiviljapõldude umbrohupuhutus aga on teatavasti suurte saakide aluseks.

Suurt tähelepanu pühendatakse kolhoosis võitlusele köögiviljakultuuride kahjuritega ja haigustega.

Kuni 1953. aastani oli köögiviljakasvatuse kitsaskohaks mehhaniseerimine. Kõik tööd, alates mullaharimisest ja lõpetades saagikoristamisega, tehti peamiselt hoburiistadega ning käsitsi. Selle põhjuseks oli vajalike masinate puudumine traktorijaamades, samuti ka põldude väiksus. Köögiviljakasvatuse organiseerimises leidis ka teisi puudusi. Pärast kolhoosi liitumist, mis toimus 1950. aastal, jaotati köögiviljapõllud kuude külvikorda ja köögiviljakultuuride kasvatamisega tegeles kuus tootmisbrigaadi. Seoses köögiviljade kasvatamise mitteküllaldase tundmisega, oli mõnes brigaadis saagikus äärmiselt madal.

Oli ilmne, et Stalini-nimelise kolhoosi köögiviljakasvatus vajab põhjalikku ümberkorraldamist. 1952. aastal viidi sisse uued heinavälja-külvikorrad, milledega alustati 1953. aastal. Köögiviljakultuurid on praegu jaotatud kahte külvikorda. Nendest ühel 140 hektari suurusel pindalal on järgmine 7-väljaline külvikord: 1) suviteravili põldheina allakülviga, 2—3) mitmeaastane põldhein, 4) kapsad, 5) kur-

gid, 6) sibulad ja tomatid, 7) söögijuurvili. Kõogiviljakultuuride teine — lavadelähedane külvikord hõlmab 7,7-hektarilise pindala. Kõogivilja kasvatamiseks ettenähtud maa-alast on rohkem uut pool luha-madalmaad, kus nende kultuuride kasvamiseks on soodsam veerežiim. Seega on kõogiviljakasvatus praegu kontsentreeritud ühte kohta ja antud üle ühele tootmisbrigaadile, kuhu kuuluvad kogenud kolhoosnikud-kõogiviljakasvatajad.

Pärast seda koondumist tekkis suuremas külvikorras võimalus kõogiviljakasvatusalaseid töid ulatuslikumalt mehhaniseerida, kuna välja keskmiseks suuruseks oli nüüd 20 hektarit. Ning juba 1953. aastal oli võimalik kogu kõogiviljakultuuride alla määratud maa üles künda eelkoorijatega varustatud traktoriatradega mitte vähem kui 25—30 sm sügavuselt ja külvata kurke (20-hektarilisele põllule) ning söögijuurvilja (15 hektarit) traktori-külvimasinaga СОД-24. Neil põldudel toimus reavahede kolmekordne kobestamine kultivaatoriga КVТС-4,2. Söögijuurvilja koristamisel kasutati kartulivõtmismasinat, mis andis häid tulemusi.

Kurgi- ja söögijuurviljakasvatuse mehhaniseerimine võimaldas, võrreldes 1952. aastaga, peaaegu kahekordselt vähendada käsitsitööd. 1952. a. kulutati porgandi kasvatamiseks, koristustöid arvestamata (külv toimus hobukülvimasinaga), 180 normipäeva hektari kohta, 1953. aastal aga ainult 110 normipäeva. Seejuures muutus töö kvaliteet järsult paremaks.

Võideldes kõogiviljakasvatuse agrotehnika edasise parandamise ja kõogiviljakasvatuse mehhaniseerimise juurutamise eest, kasutasid Stalini-nimelise põllumajandusliku artelli liikmed ja traktoriijaama töötajad teiste eesrindlike (Moskva oblasti) kõogiviljakasvatuse kolhooside töökogemusi. Nii näiteks õpiti nende eeskujul söögijuurvilja külvamisviisi vastavalt skeemile $39 \times 39 \times 56$ sm, mis võimaldas kõiki selle kultuuri kasvatamisega seoses olevaid töid sooritada traktori jõul.

1954. aastal kavatakse kolhoos mehhaniseerida avamaa kõogiviljakasvatust märksa suuremal määral, võrreldes 1953. aastaga.

Stalini-nimelisel kolhoosil on ka kasvuhoone ja lava-majand, mis koosneb 3500 lavaaknast ja kaheküljelisest lauditega kasvuhoonest pindalaga 100 ruutmeetrit. Lavasid

kasutatakse peamiselt kapsa- ja tomatiistikute (700 000 taime) kasvatamiseks. Varajasest köögiviljast kasvatatakse lavades ja kasvuhoones rohelist sibulat, rediseid ja kurke. Pärast lavade vabanemist istikutest kasvatatakse neis kurke ja tomateid. Kasvuhoones võetakse roheliselt sibulalt kolm saaki, kasvatatakse tomateid, samuti ka kurgi- ja tomatiistikuid lavade jaoks.

*

Suure rahuldustundega võtsid Stalini-nimelise põllumajandusliku artelli liikmed ja traktorijaama töötajad vastu NLKP Keskkomitee septembripleenumi otsuse «NSV Liidu põllumajanduse edasiarendamise abinõudest». Seda otsust aktiivselt läbi arutades esitasid nad rea abinõusid köögiviljakasvatuse edasiarendamiseks artellis. Võeti vastu otsus köögiviljasaagi kohta, mis peab keskmiselt olema 1954. aastal 350 tsentnerit ja 1955. aastal 400 tsentnerit hektarilt, kartulisaak peab olema 1954. aastal 250 tsentnerit ja 1955. aastal 300 tsentnerit hektarilt. Stalini-nimelise põllumajandusliku artelli liikmed ja traktorijaama töötajad on veendunud, et niisugused saagid saadakse ja kolhoos annab oma tagasihoidliku panuse suurde üritusse põllumajanduslike saaduste külluse loomiseks meie maal.

Toimetaja V. Pedaja

Tehniline toimetaja T. Mitt

Korrektorid E. Eliste ja A. Kiho

Ladumisele antud 22. II 1954. Trükkimisele antud 8. III 1954. Trükiarv 10 000. Paber 54:84, 1/16. Trükipoognaid 0,75. Formaadile 60:92 kohaldatud trükipoognaid 0,62. Arvutuspoognaid 0,61. MB-00757. Trükikoda «Punane Täht», Tallinn, Pikk tän. 54/58.
Tellimise nr. 369.

Tasuta.

На эстонском языке.

TASUTA

A-19956

TÜ RAAMATUKOGU

1 0300 00357180 1